

14 Iulie 1937
nr 10 40

Giuseppe Cometti

Tudor Arghezi

II

Am cunoscut puncta de trecere între vechea poziție individualistă ^{și pur} estetică, a criticii lui N. Davilescu și noua sa poziție; am început să vom putea o explica printr-o fulgerătoare conversiune, dar n'am găsit niciărei, în opera sa, elementele ^{fiere} cele mai ~~fragile~~ ^{fragile}, capabile să ducă la revelație. Nici nu stim ce revelație ar fi valabilă, în critică, o facă de aceea a valorilor. Structural, I. Davilescu este un intelectualist, în literatură ca și în critică; lucid până la rigiditate, tehnician, până la alexandrinism, spirit abstract, la care ematicele ~~ajung~~ și se petrifică într-un schelet de sensibilitate, individualist cerebral și de un lirism reținut până la strâmbare — ne vedem putinta unei erodări din înne, după o activitate măturătoare publică și atât de 'usor redactibilă la dominantele ei. De fapt, nici n'a erodat din înne, ci dintr'un plan în alt plan; asistăm deci la o schimbare la față, nu la o modificare de structură. La ~~un~~ ^{un} ~~un~~ ^{un} o aterizare, în planuri paralele, nu la o conciliere dramatică între contrarii. În critica stabilistă, I. Davilescu n'a fost un Doctinar, ci numai un fanatic partizan; lungul excurs în estetica simbolismului, publicat în Vista românească (1926) nu depășește formula guemontiană a idealismului și individualismului. Guemont însuși nu e un teoretician al simbolismului; ~~dar e un apăsător partizan~~. Poziția ~~sa~~ idealistă a precipitat, în generația lui, abilitățile anti-realiste, anti-naturaliste și anti-praxiologice; personalitatea lui este de o structură mult mai complexă decât limitale unui eseu literar; e o descendență din enciclopedism, dintr-o strălucită tradiție de cultură, revitalizată prin mecanica spiritului a disociației de idei. După criticul Guemont, Albert Thibaudet spune undeva, pe bună dreptate: "Les deux ~~de~~ livres de masques témoignent de son échec dans la critique des contemporains, qui tourne ici à la critique de clan."

